

Eneret efter Loven kun er dette at møde i Retten for andre. Denne Virksomhed har aldrig været i Stand til at afgive det fornødne økonomiske Grundlag for Sagførerstandens Eksistens. Sagførerne har været henvist til at søge deres Livsophold ved en almindelig og fri raadgivende juridisk Virksomhed for Befolkningen, og det er ikke mindst gennem sin Indsats som Befolkningens Raadgivere og Tillidsmænd i Livets mangfoldige Forhold, at Sagførerstanden her i Landet har arbejdet sig frem til stadig større Anseelse. Saavel ved Mødet for Retten som udenfor Retsplejen i snævrere Forstand varetager Sagførerstanden en Samfundsopgave, som ikke tør undervurderes. Den forsvarlige Udførelse saavel af Strafferetsplejen som af den borgerlige Retspleje forudsætter, at der i enhver Retskreds findes en Sagførerstand, som er økonomisk uafhængig; kun derved kan Sagføreren komme til at staa med den fornødne Frihed og Myndighed overfor Domstole og Øvrighed, hvor det gælder at værne den enkelte Borgers Interesser. Naar Sagførerraadet saa stærkt træder i Skranken imod den omhandlede Bestemmelse, er det derfor ikke blot i Sagførerstandens, men ogsaa i selve Befolkningens Interesse, fordi enhver Nedsættelse af Sagførerstandens økonomiske Uafhængighed og dermed følgende sociale Anseelse efter Omstændighederne vil kunne blive skæbnesvangere for Retslivets Udvikling.

Efter Bemærkningerne til Lovforslaget og Udtalelser ved første Behandling kunde det se ud, som om denne Frygt maatte være ganske ugrundet, eftersom en lignende Regel har været gældende i Sønderjylland forinden Genforeningen og ikke har medført noget nævneværdigt Afbræk i de tyske Sagføreres Virksomhed. En saadan Slutning vil imidlertid være ganske urigtig.

Den tyske Rechtsanwalt er helt anderledes stillet end den danske Sagfører. Hans konsultative Virksomhed er mere begrænset, han fungerer ikke, som det her i Danmark er blevet Skik og Brug, i al Almindelighed som juridisk Sjølesørger for Befolkningen. Paa den anden Side strækker hans Eneret sig langt ud over Retstrætter i egentlig Forstand, navnlig paa Grund af de tyske Lovforskrifter om, at mangfoldige Retshandler for at være gyldige skal indgaas for Notar. Han betragtes som Embedsmand og ikke som fri erhvervsdrivende, hvad der ogsaa naturligt har ført til, at man for hans Virksomhed har givet Takster, der for øvrigt er saa detaillerede, at en Rechtsanwalt kan kræve og faktisk ogsaa kræver Betaling for mange Skridt, som en dansk Sagfører aldrig vilde tænke paa at beregne sig Vederlag for. De Takster, der er fastsat for Retskontorerne, er i øvrigt saadanne, at de tyske Sagførere efter hele Gebyrsystemet kan være tilfredse dermed, og om en Priskonkurrence mellem Staten og Sagførerstanden er der derfor ikke Tale. Derimod er det efter Forslagets § 5 og de dertil knyttede Bestemmelser Mening, at de Takster, der skal fastsættes af Justitsministeriet, skal være særlig lave og navnlig ogsaa lavere end det Honorar, som Sagførerne her i Landet nødvendigvis maa kræve, fordi de af deres Forretningsindtægter skal bekoste bl. a. Kontorlokale og Personale, og fordi de maa udføre en Mængde Arbejde, som de efter danske Forhold ikke kan tage Betaling for. Endelig maa det vel erindres, at man i Tyskland lider af Mangel paa Sagførere, navnlig naturligvis udenfor de større Byer, og det er vistnok historisk set netop dette Moment, der har givet det første Stød til Bestemmelsen om Dokumentaffattelse ved Dommerkontorerne. Efter hvad der er Sagførerraadet bekendt, har det da ogsaa i Praksis vist sig, at den omhandlede Bestemmelse ikke har faaet nogen synderlig Betydning paa de Pladser, hvor man har let Adgang til Sagførershjælp, hvad der i øvrigt indeholder et bemærkelsesværdigt Vidnesbyrd om, at Befolkningen, naar Betalingssatserne er de samme, foretrækker at søge Bistand hos Sagførerne fremfor paa Dommerkontorerne.

Medfører saaledes paa den ene Side Lovforslagets § 5 betænkelige Konsekvenser for Sagførervirksomhedens tilfredsstillende Udøvelse, bliver Spørgsmaalet paa den anden Side, om Befolkningen vil være bedre hjulpet ved i de omhandlede Tilfælde at ty til Dommerkontoret fremfor Sagførerkontoret.

Som det fremgaar af de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger, har man selv været opmærksom paa, at der maatte trækkes en Grænse for de Forretninger, der blev henvist til Dommerkontorerne, og det forekommer Sagførerraadet ubestrideligt, at denne Grænse maa drages i Loven og ikke overlades til den skiftende Administration. En saadan Begrænsning er saa meget mere nødvendig,